

① נטה עקי' מ. 6:1

② אערט פסחים 6:3

באחד באדר משמעין על השקלים ועל הכלאים. בתרמsha א': איזו היא דרך רחוקה? מן המודיעים ולחוין, וכמqueda לא כל ריח; דברי רבי עקיבא. רבי אליעזר אומר: מספקת העוזרת ולחוין. אמר רבי יוסי: לפיכך נקוד על ה' לומר, לא מפני שרחותה ודי, אלא מספקת העוזרת ולחוין.

על שר בו קורין את המגלה בכרבץ, ומתקני את הדרכים ואת הרחובות ואת מקומות הרים, וועשין כל צרכי הרבנים, ומציגין את הקברות, וווצאיין אף על הכלאים.

③ קג' פסחים 2:8

ארמא דהוה סליק ואכיל פסחים בירושלים להלעט לנفسה. ולרייך בדיקה אמר בתיב כל בן נבר לא יכול בו כל צ羞 חורייו וגלה כל בליך יפה ערל לא יכול בו ואני הא אכילה מאישופרי ט' מתחלה: מי קל ספו לך. כלום נתהין לך מן הכליה לנוין לך קל מון הכליה לנוין נומטין שופרי אמר ליה רבי יהודה בן בתירא מי קא ספו לך מלאיה אמר ליה לא כי סלקת להתם אימא להו ספו לי מלאיה כי סליק אמר לדזו מלאיה ספו לי אמרו ליה *אליה לבוה סלקא אמרו ליה מאן אמר לך הבי אמר להו רבי יהודה בן בתירא אמרו Mai האי דקמן בדקו בתירא ואשבחו רארמא הוא וקטלווה שלחו ליה לרבי יהודה בן בתירא שלם לך ר' יהודה בן בתירא דאת בנציבין ומצודתך פרוסה בירושלים רב צלי. פון מגונה: דידי לך דודה

④ קג' פסחים 30

וביראת התא בעקביא בן מהללאתנו רבנן מעולם לא נתמך אדם בעורה חז' מפסח אחד שהיה בימי היל שנתרעך בו זון אחד והוא קוראיו אותו פסח מעוכין התנו רבנן* פעם אחת בקש אגריפס המלך ליתן עינוי באוכלווי ישראל אמר ליה לכהן גהול חן עיניך בפסחים נטל כולייא מכל אחד ונמצאו שם ששים ריבוא זוגי כליות בפלים כיוציא מצרים חז' מטמא ושיהיה בדרך רחואה ואין לך פסה ופסח שלא נמנעו עליו יותר מעשרה בני אדם והיו קוראיו אותו פסח מעוכין נטל כולייא הא בעי אקטרה הדדר מקטיר להו והבריב *והקטיר שלא יערב הלבוי של זה בזה דהדר מקטיר יי' יעדן כל עירך חלכיס כל קרכן וכלהו חרדא והתניא *והקטיר שיהא כולם כאחד אלא תפיסה בעלמא ט' נחלכיס כל קרכן מהר: ט' נחלכיס כל קרכן דשקל מנייהן עד דיבין לה, מיד אחרינה: בהנים עומדים שורות וכו':

⑤ אערט פסחים 2:3

אין חוששין שמא גירה חילדה מבית לבית וממקום למקום; ב'
אם בן מוחר לחרץ ומעיר לעיר - אין לדבר סוף.

אערט פסחים 2:3-6

ד' רבי מאיר אומר: אוכליין כל חמץ ושורפין בתרחלת ישש;
ורביה יהודה אומר: אוכליין כל ארבע ותולין כל חמץ ושורפין
בתרחלת ישש.

ה' ועוד אמר רבי יהודה: שמי חלות שלתודה פסולות ומגחות על גן האכטבא. כל זמן שענחות כל העם אוכליים. נטלה אחת - תולין לא אוכליין ולא שורפין; נטלו שתייהן - התחילו כל העם שורפין. בגין גמליאל אומר: חליין נאכלים כל ארבע ותרומה כל חמץ, ושורפין בתרחלת ישש.

⑥ אחר עזים ח: 2-ה

ד פרצת שגטמאת בולד הטמאה, מטבחין אותה בפנים ומכויסין אותה מז. ואחת שגטמאת באב הטמאה, מטבחין אותה בחוץ ושוחחין אותה בחיל. ואם היהה חדרה שוחחין אותה על גג האצטבא, כדי שיראו העם את מלאכתה שהיא נאה.

רבנן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסוג: ה פרצת עביה טפח, ועל שבטים ושבטים נימין נארנת, ועל כל נימא ונימא עשרים וארבעה חוטין; ארקה ארבעים אמה ורחבת עשרים אמה, ומשמונים ושתי רבועה נעשית; ושתים עושין בכל שנה, ושלש מאות פהנים מטבחין אותה.

⑦ אחר תניך כ:כ

ב החלו מעליין באפר על גבי הפטוף. ותפוח דינה באמצע המזבח, פעמים עלייו בשלש מאות כור. וברגילים לא קיז מדשין אותו, מפני שהוא נוי למזבח. מימי לא נטעץל הפלח מלחותיא את הדשן.

⑧ אחר איזור ח:ח

ח וכלוונות שלארו היו קבועין מכתלו שלהיכל לכתלו שלולים, כדי שלא יבעת. ושרשות שלזחוב היה קבועות בתקרת האולם, שבהן פרחי הhana עלין, ורואין את העטרות, וכי שנאמר: זקה עצרת תהה לחלים ולטוביה ולידיעתה ולמן בן צפניה לזכרון בהיכל ה. גפן שלזחוב היה עומדת על פתחו שלהיכל, ומדקה על גבי כלונות. כל מי שהוא מתנדב עללה, או גראיר, או אשכול - מביא ותולה בה. אמר רבי אלעזר בר צדוק: מעשה דינה, ונמנע עלייה שלש מאות פהנים.

⑨ אחר כריסטוס ח:ה

האשה שיש עליה ספק חמץ זיבות, וספק חמץ לדות - מביאה קרבן אחד, ואוכלת בזבחים, ואין השאר עליה חובה. חמץ לדות וקדאות, חמץ זיבות וקדאות - מביאה קרבן אחד, ואוכלת בזבחים, והשאר עליה חובה. מעשה שעמדו קנים בירושלים בדינרי זהב - אמר רבנן שמעון בן גמליאל: המען הזה! לא אלין הליילה, עד שנייה בדינרי. נבנש לבית דין, ולמד: האשה שיש עליה חמץ לדות וקדאות, חמץ זיבות וקדאות - מביאה קרבן אחד, ואוכלת בזבחים, ואין השאר עליה חובה. ועמדו קנים בו ביום ברבעתיים.

המשך כריסטוס ח:ה

ארבעה מחסרי כפורים, וארבעה מביאין על הزادן בשגגה. אלו הן מחסרי כפורים: נזב, ונזבה, ופיולדה, ופהצרע. רבי אליעזר בן יעקב אומר: גור מחסר בפירה, עד שנייה. עלייו נדם, נזיר: לינו ותגלחתו וטמאתו.

מסכת פסחים

פרק חמישי

א פְמִיד נָשַׁחַט בָשָׂמֹנֶה וּמְחֻצָה וּקְרָב בְתִשְׁעַ וּמְחֻצָה; בְעַרְבִי פְסָחִים נָשַׁחַט בָשָׂבָע וּמְחֻצָה וּקְרָב בָשָׂמֹנֶה וּמְחֻצָה, בֵין בְּחָל בֵין בְשָׁבָת. חָל עֲרָב פֶסַח לְהִזְהִיר בְעַרְבָ שָׁבָת - נָשַׁחַט בְשָׁבָת וּמְחֻצָה וּקְרָב בָשָׂבָע וּמְחֻצָה, וְהַפְסָח אַחֲרֵיו.

ב הַפְסָח שָׁחַטו שָׁלָא לְשָׁמו, וַיַּקְרָב וְהַלְך וַיַּרְקַב שָׁלָא לְשָׁמו, או לְשָׁמו וַשָּׁלָא לְשָׁמו, או שָׁלָא לְשָׁמו וְלְשָׁמו - פְסָול. בַּיּוֹצֵד לְשָׁמו וַשָּׁלָא לְשָׁמו? לְשָׁם פֶסַח וְלְשָׁם שְׁלָמִים; שָׁלָא לְשָׁמו וְלְשָׁמו? לְשָׁם שְׁלָמִים וְלְשָׁם פֶסַח.

ה הַפְסָח נָשַׁחַט בְשָׁלָש בְתּוֹת, שְׁנָאָמָר: יָשַׁחַטו אֶתְו כֶל קָהָל שְׁמוֹת יְעָדָת יִשְׂרָאֵל, קָהָל וְעָדָה וַיִּשְׂרָאֵל. נִכְנָסָה בַת הַרְאָשָׁוֹנָה, נִתְמַלְאת הַעֲזָרָה, נִעַלְוּ דְלִתוֹת הַעֲזָרָה. תִּקְעַז הַרְיעָו וַתִּקְעַז. הַכְּהָנִים עַמְדִים שְׁוֹרוֹת שְׁוֹרוֹת, וּבִידֵיהֶם בְזֹכְרִי כָסֶף וּבְזֹכְרִי זְהָב. שְׁוֹרָה שְׁבָלָה כָסֶף, שְׁוֹרָה שְׁבָלָה זְהָב וְזְהָב; לֹא הַיּוּ מַעֲרְבִין. וְלֹא הַיּוּ לְבָזֹכִין שׂוֹלִים, שְׁמָא יִצְחּוּם וַיַּקְרַשׁ הַדָּם. ו שָׁחַט יִשְׂרָאֵל וַיַּקְרָב הַפְּנִין, נִזְהַרְנוּ לְחַבְרוֹ וְתַחְבְּרוּ לְחַבְרוֹ, וַיַּקְרָב אֶת הַמְלָא וּמְחוּרָא אֶת הַרְיקָן. כְּהֵן תִּקְרֹב אֶצְל הַמִּזְבֵּחַ וַיַּרְקַב וַיִּרְקַח אֶחָת בְּגַד הַיסּוֹד.

ו יִצְחָה בַת הַרְאָשָׁוֹנָה וְנִכְנָסָה בַת הַשְׁנִינָה. יִצְחָה הַשְׁנִינָה וְנִכְנָסָה הַשְׁלִישִׁית. כְמַעֲשָׂה הַרְאָשָׁוֹנָה כֵד מַעֲשָׂה הַשְׁנִינָה וְהַשְׁלִישִׁית. קָרָאו אֶת הַהְלֵל. אִם גִּמְרָו שְׁנִי, וְאִם שְׁנָו שְׁלִישׁ, אָפַל כִּי שָׁלָא שְׁלָשׁ מִמֵּיהֶם. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר: מִזְמִימָה שְׁלִיבָת הַשְׁלִישִׁית לֹא הָגִיעוּ לְאַהֲבָתִי כִּי־יִשְׁמַע הַי, מִפְנֵי שְׁעַמָּה מַעֲטִין. כְמַעֲשָׂה בְחָל כֵד מַעֲשָׂה בְשָׁבָת, אֶלָא שְׁהַכְּהָנִים מִדְיָחִים הָאֵת הַעֲזָרָה שָׁלָא כְרַצּוֹן חֲכָמִים. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר: כָוס הַיּוֹת מַמְלָא מִדָּם הַתְּעִירּוֹת, וַיַּרְקַו וַיִּרְקַח אֶחָת עַל גַּבְיוֹ הַמִּזְבֵּחַ; וְלֹא הָדוּ לוּ חֲכָמִים.

ז בַּיּוֹצֵד תּוֹלֵין וַיְמַפְשִׁיטֵין? אָגְקָלִיות שְׁלַבְרַזְל הַי קְבוּעִים ט פרק ו בְכְתָלִים וּבְעַמוֹדִים שְׁבָהָן תּוֹלֵין וַיְמַפְשִׁיטֵין. וְכָל מַי שָׁאַן לוּ מִקְוּם לְתִלּוֹת וְלַהֲפַשֵּׁט, מִקְלוֹת דְקִים חַלְקִים הַי שָׁם, וּמִגְּמִימָה עַל כְּתָפוֹ וְעַל כְּתָף חַבְרוֹ, וְתוֹלָה וַיְמַפְשִׁיט. רַבִּי אַלְיָזָר אָמֵר: אַרְבָּעָה עַשֶּׂר שְׁחָל לְהִזְהִיר בְשָׁבָת מִנִּית יְדָו עַל כְּתָף חַבְרוֹ וַיַּד חַבְרוֹ עַל כְּתָפוֹ, וְתוֹלָה וַיְמַפְשִׁיט.

ח קָרְעוּ וְהָזִיא אִמּוֹרִין, נִתְנַזְבָּן בְמַגִּיס וְהַקְטִירָן עַל גַּבְיוֹ הַמִּזְבֵּחַ. יִצְחָה בַת הַרְאָשָׁוֹנָה וְיִשְׁבַּה לָה בְּהַר הַבַּיִת, הַשְׁנִינָה בְּחִיל, וְהַשְׁלִישִׁית בְמִקְומָה עוֹמֶדֶת. חַשְׁכָה - יִצְאַו וַצְלַו אֶת פְסָחֵיהֶן.

כ ר

ה רַבִּן גַּמְלַיאֵל הַי אָמֵר: כָל שָׁלָא אָמֵר שְׁלָשָה דְבָרִים אֶלָו בְפָסַח לֹא יַצֵּא יְדֵי חֹבְתוֹ. וְאֶלְיוֹ הָן: פֶסַח, מְצָה וּמְרוֹרָה.